

[Gert Petersen]

ningen, dengang man foretog momsforhøjelsen og strammede, at det ville give øget arbejdsløshed. Man fik det at vide også fra sine egne, fra Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, fra fagbevægelsen osv., osv. Man gjorde det, fordi man først og fremmest satsede på at nedbringe underskuddet på betalingsbalancen.

Derfor er vi i den situation, at statsministeren kan sige, at på ét punkt har regeringens økonomer dog kunnet forbedre deres skøn. Underskuddet på betalingsbalancen i år bliver ikke 18, men 14 mia kr., tror jeg det var, og det er da noget, der går i den rigtige retning. På andre områder har de desværre måttet forbedre deres skøn i en kedelig retning, de har nemlig måttet forhøje skønnet over antallet af arbejdsløse. Men det er da ikke tilfældigt. Jo flere arbejdsløse, jo mere stilstand, jo mindre forbrug her i landet, jo mindre import, i jo højere grad klarer vi betalingsbalanceproblemerne, men det er dog – undskyld, jeg siger det, men jeg bruger et statsministerudtryk, som er blevet anvendt gang på gang heroppe – det er dog pokkers til manér at gøre det på, at løse betalingsbalanceproblemerne ved hjælp af arbejdsløshed! Det er netop, fordi man først og fremmest har satset på at nedbringe importen og forøge eksporten, at man ikke har interesseret sig for alvor for, hvordan man samtidig også kunne forøge beskæftigelsen.

Regeringens politik i de sidste 4–5 år har som hovedinstrumenter haft begrænsninger i løndannelsen. Jeg ved godt, at de borgerlige ville være gået langt videre, men regeringen er fulgt efter, og har haft som et af sine instrumenter begrænsning i lønstigningerne.

Det andet hovedelement har været offentlige besparelser og øgede afgiftsbyrder på befolkningen, og det tredje hovedelement har været generelle tilskud til erhvervslivet, som nu er oppe i en formidabel størrelsesorden, direkte tilskud i en størrelsesorden af mellem 8 og 9 mia kr. på årsbasis.

I ingen af disse tilfælde er der tale om indgreb i markedsmekanismen. Der er tale om at afstive og støtte en vaklende markeds mekanisme. Sagen er jo den, at markedsmekanismen er kommet ud i en meget alvorlig krise i hele den vestlige verden, og det, man har gjort, er, at man har søgt at holde lønningerne nede for at forbedre profitterne ad den vej. Man har søgt at begrænse forbruget

for at give mere plads til erhvervslivets forbrug, som det hedder, og man har yderligere forbedret profitdannelsen, eller søgt at gøre det, ved at give nogle direkte tilskud, men ikke engang målrettet, ikke engang selektive. Lige bortset fra landbruget har det været i stor bredde, disse tilskud er givet, de har været generelle, altså en understøttelse af markedsmekanismen.

Det vil sige, at det sidste, hr. Camre sagde, at han stod ved, at krisen kun kan løses ved at gribe ind i markedsmekanismen, og så tilføjede han, at det er også, hvad man har gjort i de sidste 4–5 år, det er noget, som ville give en dumpekarakter til en økonomisk eksamen, det kan jeg garantere for. Der er ikke på noget væsentligt punkt grebet ind i markedsmekanismen i Danmark i de sidste 4–5 år. Den er afstivet hist og pist, men der er ikke grebet ind i den. Jeg troede egentlig, at det var det, man lagde op til her inden for den sidste måneds tid med de forlydender og forhandlinger, der har været. Jeg troede, at man lagde an til virkelig at føre en selektiv kredit- og rentepolitik, hvor man ville gribe ind i markedsmekanismen og ændre markedets almindelige vilkår, som jo i øvrigt bare bestemmes af udsigt til det størst mulige afkast, udsigt til den størst mulige profit.

Da hr. Camre fremsatte sit dagsordensforslag i dag, tænkte jeg i første omgang, at det kan man da vel egentlig godt stemme for. Men nu har jeg hørt, hvordan det kan forstås, skal forstås. Ja, hr. Camre ryster på hovedet, men hr. Camre må meget undskyldes, han kan ikke have frataget hr. Ellemann-Jensen og hr. Palle Simonsen ordet, og de har jo talt, og det viser sig altså, at dette dagsordensforslag kan forstås på mange forskellige måder. Jeg ville da også, hvis jeg var borgerlig, sige: ja men den er da i orden; vi har sagt, at hvis man bare griber ind over for den offentlige sektor, så får man mulighed for at skaffe kapital til lav rente til erhvervene, for så falder renten i al almindelighed, den er vi helt med på.

Hvis det havde drejet sig om en dagsorden, som havde sagt noget om hvordan, og den dagsorden havde besvaret dette hvordan med anvisninger på en selektiv tilførelse af kapital til erhvervslivet dér, hvor det virkelig gavner beskæftigelsen, og baseret på indekslån, så havde det set helt anderledes ud, men sådan én tør man altså ikke foreslå.